

Sjećanja - naši nezaboravljeni

Mirjana Ištef, Jasna Predragović, Sanja Sabljak

Sjećanje na dragog kolegu Antun Ibriks (1952. – 2024.)

Ne možeš četrdeset godina ulaziti u školu, a da za tobom ne ostane nekakav trag. A ako si akademski slikar i učitelj Likovne kulture, tvoji su tragovi često u bojama, svima vidljivi i živi.

O tragovima koje je u svojoj I. osnovnoj školi Bjelovar ostavio naš kolega i prijatelj Antun Ibriks, pišemo u znak sjećanja i zahvalnosti za njegov predivan trag.

Rođen je 1952. godine u svojoj dragoj Virovitici i odrastao u školskom okruženju, u obitelji školskih podvornika. Živeći u vremenima u kojima nije bilo dostupno sve ono intelektualno blago koje ga je kasnije zaokupljalo, pronalazio je radost u susretu s prvim stripovima i knjigama. Odrastao je u jednostavnosti i uz igre u prirodi, koja ga je cijelog života do srži zaokupljala, fascinirala i u kojoj je uvijek pronalazio nepresušnu inspiraciju. Potaknut ljepotom koju je u svemu oko sebe zapažao te ju želio na svoj način interpretirati, završio je slikarstvo na zagrebačkoj Likovnoj akademiji 1975. godine.

U nastavku života slijedio je uobičajen put: susreće svoju Miru, dobiva sina Davora, gradi dom i zapošljava se u osnovnoj školi.

Međutim, način na koji je sve radio nije bio uobičajen, već osebujan u najboljem značenju

te riječi. Kao Atuntun, svaki je posao radio na svoj način: svojim učenicima ne zadaje uobičajene sadržaje, već s jednakim oduševljenjem u Pajinom viru i u velebitskim gudurama, traži motive kojima će im neumorno pokušavati usaditi sposobnost da otkriju ljepotu u svemu što ih okružuje i da izbjegavaju šablone i uobiča-

jena rješenja. Taj njegov način davao je rezultate i u uspjesima na brojnim državnim i međunarodnim likovnim natjecajima.

Njegova sposobnost kreiranja i konstruiranja scenografija, učinila je priredbe I. osnovne škole unikatnima: u školskom holu izgradio je cijeli grad Betlehem, u svojoj garaži vario je željezne krune, globuse i ostale potrebne rekvizite, a svaki ukras za bor, svaka božićna čestitka, svaki pano ili oslikani zid, svaki školski list bio je iznadprosječan i vrhunske kvalitete.

Težnja savršenstvu i kontemplativnost osobina je koja ga je pratila i u njegovu likovnom stvaralaštvu. U tavanskom ateljeu stvarao je vrlo promišljena likovna djela, uvijek tražeći rješenja koja bi zadovoljila njegove visoke standarde i kriterije. Izlagao je nekoliko puta, samostalno i s drugim autorima.

U odnosu prema bližnjima vodio se svojim unutarnjim kompasom koji je uvijek pokazivao u smjeru ljubavi, brižnosti, odgovornosti i pouzdanosti. U svim izazovima koje je život stavio pred njega, odgovarao je najbolje što je mogao. Kad su se nakon rata u kući zatekle dvije bake, svakoj je napravio svoj vrt, a kad su došle teške bolesti, svoje je mile njegovao dajući im i više

od onog što su mogle poželjeti i zamisliti. Kad je trebalo, na kuću je dao konstruirati lift kako bi supruzi Miri omogućio gledanje zalaska sunca, a svojoj je devedestedevedetogodišnjoj mami konstruirao posebnu kuhaču za miješanje pekmeza jer je još jedino takvu mogla držati.

Gotovo lud za prirodom, desetljećima je kao član Hrvatskog planinarskog društva „Bilogora“, povukavši za sobom sve koji su se dali povući: ženu, kolege i prijatelje, s velikim žarom i užitkom obilazio planine. Neizostavni dio opreme za njega je bio fotoaparat, kojim je, kao kakav ljudi lovac, hvatao svu Božju ljepotu. Vjerovao je u to da je „život na Zemlji stvarno, stvarno lijep i da stvarno zaslužuje bliži pogled.“ Sva ta otkrića imao je potrebu dijeliti s drugima. Svoje je fotografije prirode objavljivao nadajući se da će time na nju skrenuti i naš pogled.

Za kolegu Antuna Ljepota je bila svuda: u granju, u bubi, u šipražju, u kanalu, na cesti, u paučini, u sluzi, u krilcima, u piljevini, u tučku, na starom zidu, u magli, u inju... ali neosvijetljena, skrivena i sama. Ljepota koju, osim njega, nitko nije vidio. Refleks iste one njegove iznutra.

Još uvijek obuzeti nevjericom zbog njegove iznenadne smrti, koristimo priliku u ime svih njegovih prijatelja iz I. osnovne škole Bjelovar zahvaliti mu za sve ove godine druženja, za sve radne i dokone kave, za sate i dane stvaranja ljepote ni iz čega, za prepirke oko ideja, za sve kukce i druga sitna bića koja je zapažao i svojim nam ih fotografijama otkrivao.

Antunov trag u svijetu intenzivna je priča o drugovanju, prijateljstvu, ljubavi, podršci, razumijevanju, ljepoti, stvaranju... I kad ga više nema, uči nas misliti o tome kakav će na kraju biti naš trag.